

Arrest

nr. 80 573 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 maart 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 9 november 1998 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 23 februari 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen die bij beslissing van 19 augustus 2003 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten bevestigde. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State die bij arrest nr. 167.490 van 5 februari 2007 het beroep verwierp.

Op 7 november 2002 werd verzoeker door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete wegens onopzettelijke slagen en verwondingen.

Op 8 september 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 september 2003 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot 4 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar wegens heling.

Op 10 december 2004 en op 1 februari 2005 werd verzoeker betrap op winkeldiefstal. Op 8 april 2005 werd hij opgesloten in de gevangenis onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter, dat op 7 juni 2005 werd opgeheven.

Op 15 november 2005 werd verzoeker opnieuw aangehouden na een winkeldiefstal. Op 16 november 2005 kon hij opnieuw beschikken.

Op 11 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze beslissing diende verzoeker een verzoek tot invrijheidstelling in bij de voorzitter van de raadkamer van Luik, die op 6 augustus 2007 het verzoek ontvankelijk en gegrond verklaarde en de invrijheidstelling van verzoeker beval.

Op 12 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet werd verworpen.

Op 16 november 2007 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 16 januari 2008 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal en diefstal met braak.

Op 4 februari 2008 werd aan verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 4 maart 2008 diende verzoeker andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 23 891 van 27 februari 2009 de beslissing van 10 december 2007 vernietigde.

Op 14 oktober 2008 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien maanden wegens diefstal en verboden wapendracht.

Op 11 december 2008 werd verzoeker door de politierechtbank te Antwerpen veroordeeld wegens onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer.

Op 9 juni 2009 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis wegens diefstal.

Op 30 juli 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 12 november 2009 diende verzoeker in toepassing van het *vademecum* bij de instructie van 19 juli 2009 aangaande het oud artikel 9, derde lid en de artikelen *9bis* en *9ter* van de vreemdelingenwet een actualisatie in van zijn hangende aanvraag.

Op 12 januari 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer advies inzake de door verzoeker voorgelegde medische problematiek.

Op 11 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op 24 maart 2011 werd deze beslissing ingetrokken en werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2008 werd ingediend door:

P., A. (RR (...))

geboren op (...)1967 te E.

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

tijdelijke verblijfplaats: Steenweg op Wortel 1, 2330 Merksplas

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.07.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen.

Met betrekking tot de eerste aandoening stelt de arts-attaché dat betrokkene medicamenteus behandeld werd.

Opvolging door een specialist was lopende.

Met betrekking tot de tweede aandoening stelt de arts attaché dat uit de voorgelegde medische attesten met blijkt dat betrokkene effectief enige behandeling/opvolging onderging.

Met betrekking tot beide aandoeningen dient bovendien opgemerkt te worden dat de beide voorgelegde medische attesten dateren van drie jaar geleden. Er werden door betrokkene geen recentere medische attesten ter beschikking gesteld, waaruit de verdere evolutie van beide aandoeningen en/of de actuele toestand van betrokkene blijkt.

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de door betrokkene benodigde medische zorgen in het land van herkomst, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenie (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ).

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de door betrokkene benodigde medische zorgen in het land van herkomst, zijnde Armenië.

In Armenië bestaat een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen.

Dat zowel de eerste als de tweede aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-attaché niet vermeld dat betrokkene, ondanks zijn ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen

dat hij, ondanks zijn ziekte, niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat hij in staat is in te staan voor eventuele kosten verbonden aan de nodige behandeling. Dat de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Betrokkene was, voorafgaand aan zijn verblijf in België, woonachtig was in de Armeense hoofdstad Erevan (cfr. zijn eigen verklaringen ten opzichte van de asiendiensten op 20.01.1999). De gespecialiseerde zorgen m.b.t. de eerste aandoening van betrokkene zijn beschikbaar in de lokale poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Betrokkene kan voor de nodige opvolging terecht kan één van de drie gespecialiseerde centra in Erevan. De gespecialiseerde zorgen m.b.t. de tweede aandoening van betrokkene zijn beschikbaar in de gespecialiseerde centra te Erevan. De geografische toegankelijkheid van de medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in de actualisatie van de aanvraag 9ter ook argumenten worden aangevoerd - m.n.: de relatie van betrokkene met mevrouw M. I. (RR (...)), de diverse aangehaalde bewijzen van integratie (werk aanbieding, bewijzen van taallessen, diverse huurovereenkomsten, diverse betaalbewijzen, inschrijvingsbewijs mutualiteit, aansluitingsbewijs sociale zekerheid) en de getuigenverklaringen - welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het staat betrokkene evenwel vrij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen overeenkomstig artikel 9bis waarbij de hoger vernoemde elementen eventueel kunnen worden ingeroepen.”

Op 13 april 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het besluit waarbij verzoeker wordt teruggewezen en gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de vreemdelingenwet, behoudens bijzonder machtiging van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument die op een zodanige wijze lijdt aan een ziekte en deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde;

Overwegende dat op 4 maart 2008 vertoger een dergelijk regularisatieverzoek indiende in handen van de verwerende partij;

Overwegende dat de verwerende partij middels beslissing van 30 juli 2009 het verzoek ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaarde;

Dat op 12 november 2009 vertoger overeenkomstig de toenmalige instructie van de Staatssecretaris van 19 juli 2009 inzake de toepassing van artikel 9 lid 3 en artikel 9bis alsook artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet zijn regularisatieverzoek actualiseerde en aanvullend stoffeerde met overtuigingsstukken aangaande zijn medische toestand;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij beslist dat het verzoek dient te worden afgewezen als zijnde niet gegrond;

Overwegende dat de verwerende partij in haar beoordeling terugplooit naar het advies van haar geneesheer-attaché die aangeeft dat vertoger daadwerkelijk lijdt aan meerdere aandoeningen waarvan hepatitis, de eerste aandoening, medicamenteus wordt behandeld en de opvolging door een specialist lopende is;

Dat de geneesheer-attaché aangeeft dat de overgelegde medische attesten zouden dateren van drie jaar geleden wat niet klopt, ter gelegenheid van de actualisatie van de aanvraag per 12 november 2009 werden nieuwe stukken overgelegd;

Dat vertoger zich sedert geruime tijd bevindt op het aangegeven adres in de penitentiaire inrichting te Merksplas waar hij onder medische begeleiding staat van een centrumarts die het medische dossier onder zich houdt en enig privéconsult niet evident is voor een persoon uitgesloten van financiële middelen;

Dat de geneesheerattaché het medisch dossier van vertoger op eenvoudige wijze kon controleren bij de centrumarts wat niet werd gedaan wat op zich een inbreuk betekent op de zorgvuldigheidsverplichting waarover infra meer;

Dat de geneesheerattaché bovendien slechts adviseert aangaande de eventuele beschikbaarheid van behandeling in Armenië niet aangaande de toegankelijkheid voor vertoger;

Dat de opmerking dat vertoger arbeidsgeschikt zou zijn evenzeer gratis is: de geneesheerattaché heeft vertoger niet zelf onderzocht, noch heeft deze op welke wijze dan ook contact opgenomen met de behandelende centrumarts te Merksplas of het dossier ingekeken van vertoger;

Overwegende dat alhoewel de geneesheerattaché aangeeft dat de medische behandeling bestaat in Armenië deze aangeeft dat in het advies dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling en de toegankelijkheid van de zorgen in het algemeen en voor vertoger in het bijzonder;

Overwegende dat vertoger wil laten gelden dat iedere medische behandeling technisch medisch mogelijk is in de ganse wereld maar dat alvorens te beslissen de verwerende partij grondig dient te onderzoeken of de medische behandeling ook beschikbaar is en in Armenië en voor vertoger financieel toegankelijk;

Overwegende dat de geneesheerattaché aangeeft dat medische zorgen gratis zouden zijn op voorschrift van een huisarts maar dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat,

Dat de zorgen in basis gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen maar dat de facto de verwerende partij weet dat buiten de grote centra deze zorgen niet kunnen worden toegekend daar waar de infrastructuur gewoonweg er niet toe bestaat, in de grote centra wel weze het mits betaling;

Dat wat betreft de gemiddelde kostprijs van een consultatie bij een arts en hoeveel de kostprijs is van een consultatie bij een specialist laat de geneesheerattaché in het midden, hetzelfde geldt voor de prijs van de medicijnen;

Dat bovendien Armenië een land is waar de parallelle economie welig tiert waarbij het zeker niet uitgesloten is dat alvorens toegang te krijgen tot de zogenaamde gratis zorgverstrekking er aanzienlijke bedragen onder tafel dienen te worden betaald aan de hulpverleners;

Overwegende dat het niet opgaat te stellen dat de medische behandeling bestaat en toegankelijk is en bovendien gratis zou zijn wat wordt betwist door vertoger daar waar bovendien het algemeen gekende informatie is dat psychische gezondheidszorg in Armenië nauwelijks toegankelijk is en voor hepatitis slechts wordt gedaan aan symptoombestrijding de uitroeiing van het virus niet eens aan de orde is en zelfs indien adequate medische bijstand deze al zou worden geboden sociaal en financieel deze door vertoger niet kan worden verkregen;

Overwegende dat vertoger laat opmerken dat het advies louter gegeven wordt in medisch technische zin maar geen enkele evaluatie wordt gegeven aangaande de materiële toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in continuïteit van de medische zorg;

Overwegende dat de verwerende partij slechts het eerste deel van het advies, zijnde de medisch technische zin overneemt, volledig nalaat te onderzoeken in welke mate de medische psychische bijstand kan worden gegarandeerd in Armenië, bovendien nalaat te kijken of deze financieel haalbaar is voor vertoger laat staan dat deze überhaupt voor hem toegankelijk zou zijn;

Overwegende dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;"

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de staatssecretaris houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag. Hij betwist dat de overgelegde medische attesten zouden dateren van drie jaar geleden. Zo stelt hij dat hij ter gelegenheid van de actualisatie van zijn aanvraag nieuwe stukken heeft overgemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 november 2009 bij een ter post aangetekend schrijven, bij wijze van een actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werden hierbij geen nieuwe medische attesten overgemaakt. De stukken die verzoeker op dat ogenblik heeft overgelegd, betreffen enkel stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de ambtenaar-geneesheer niet zorgvuldig heeft gehandeld door de centrumarts van het penitentiair centrum waar hij verblijft niet te contacteren. Het is verzoeker die om een gunst verzoekt, met name een machtiging tot verblijf. Het is dan ook zijn verantwoordelijkheid om zijn aanvraag zo goed mogelijk te stofferen en desgevallend te actualiseren. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Het is niet omdat verzoeker in een penitentiair centrum verblijft waar hij onder begeleiding staat van een centrumarts en geen beroep kan doen op een privéconsult, dat hij niet in staat zou zijn om zijn aanvraag te actualiseren. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Voorts stelt verzoeker dat de ambtenaar-geneesheer enkel adviseert aangaande beschikbaarheid van behandeling in Armenië en niet aangaande de toegankelijkheid. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het in de eerste plaats aan de vreemdeling is om de toegankelijkheid van de tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst uiteen te zetten. Zo bepaalt dit artikel: " *De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*" Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat verzoeker zichzelf beperkt heeft tot de beschikbaarheid van de behandeling, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer om enkel te oordelen aangaande de beschikbaarheid van de behandeling.

Voorts stelt verzoeker dat de opmerking dat hij arbeidsgeschikt zou zijn niets anders is dan een gratuite bewering. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet arbeidsgeschikt is (verzoeker werd inderdaad niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Evenwel toont verzoeker ook niet aan dat deze veronderstelling foutief is. Er dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er in Armenië een beperkt systeem van sociale zekerheid bestaat waarbij er gratis zorgen worden voorzien voor patiënten met aandoeningen opgenomen in een lijst voor gratis zorgen en dat de aandoeningen van verzoeker in deze lijst zijn opgenomen, zodat zowel de medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. Dit is het determinerend motief betreffende de financiële toegankelijkheid. De kritiek van verzoeker welke gericht is tegen een overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het determinerend motief inzake de financiële toegankelijkheid vindt zijn grondslag in de stukken van het administratief dossier. Verzoekers opmerking dat er enkel werd nagegaan of er een behandeling beschikbaar is zonder te onderzoeken of deze ook voor verzoeker financieel toegankelijk is, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoekers bewering dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar motivering bestaat er een beperkt systeem van sociale zekerheid, waarop verzoeker beroep kan doen. Verzoekers bewering dat de zorgen buiten de grote centra niet worden toegekend en in de grote centra enkel mits betaling en waarbij hij laat uitschijnen dat hij niet in aanmerking zou komen voor gratis zorgen, is niets meer dan een gratuite bewering. Hetzelfde dient te worden gesteld voor verzoekers bewering dat de psychische gezondheidszorg in Armenië nauwelijks toegankelijk is. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan ter ondersteuning van zijn argumenten. Met dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de verwerende partij nog andere elementen had moeten onderzoeken. Het volstaat *in casu* dat wordt nagegaan of er een mogelijkheid is

tot behandeling van de aandoening van verzoeker in het land van herkomst. *In casu* werd er inderdaad vastgesteld dat een opvolging door een specialist voorhanden is, dat de nodige medicatie beschikbaar is en dat verzoeker bovendien in aanmerking komt voor gratis verzorging en medicatie. Dit volstaat.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de overname van het medisch-technische luik van het advies van de geneesheerattaché, maar volledig nalaat in te gaan op de evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen en onderzoek van het verlenen van de continuïteit van de medische zorgen voor vertoger;

Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk slechts wordt overgenomen het medische technische luik van het advies en wordt gesteld dat op basis van het louter bestaan van psychologische bijstand in Armenië deze ook maar voor vertoger toegankelijk en betaalbaar zou zijn en dit in weerwil van de opmerking van de geneesheerattaché dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat in Armenië en in principe de gespecialiseerde bijstand alleen kan worden gegeven middels betaling in de centrumsteden in Armenië;

Overwegende dat van feitelijke gratis gezondheidszorg dan ook geen sprake is en dit ook niet werd onderzocht door de verwerende partij;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië en het feit dat de Armeense overheid geen werkelijke sociale zekerheid organiseert, bovendien de toegang tot medische hulpverlening quasi onbestaande is en indien er al sprake zou zijn van een adequate opvolging van mensen bij wie het hepatitis virus werd vastgesteld niet preventief wordt georganiseerd zolang het virus niet actief het lichaam aantast, maar slechts wanneer de lever wordt aangetast en het veelal te laat is met zware schade voor het lichaam tot gevolg wanneer slechts wordt overgaan tot symptoombestrijding, bovendien de bijstand slechts wordt aangeboden tegen betaling en in de centrumsteden en gelet op de prijsklasse niet toegankelijk voor vertoger, feiten waarvan de verwerende partij op de hoogte is maar wat door haar wordt genegeerd, zodat de beslissing getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Dat indien er niet wordt overgegaan tot preventieve behandeling en uitroeiing van het virus en slechts wordt overgegaan tot behandeling wanneer er zich symptomen stellen de medische tussenkomst te laat is en vertoger zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980;

Dat blijkens de bestreden beslissing de verwerende partij toegeeft dat vertoger lijdt aan ernstige aandoeningen die opvolging vereisen;

Dat de verwerende partij vertoger verwijt dat hij zijn dossier in drie jaar niet zou hebben geactualiseerd en dat derhalve niet wordt aangetoond in welke mate er nog sprake zou zijn van enige behandeling;

Dat de verwerende partij weet dat vertoger sedert geruime tijd verblijft in het penitentiaire centrum te Merksplas waar zijn medisch dossier op eenvoudig verzoek kon worden ingekeken, minstens de geneesheerattaché middels eenvoudige contactname met de centrumarts op de hoogte kon worden gebracht van de actuele gezondheidstoestand van vertoger en de gevolgde therapie, wat niet werd gedaan, wat dient te worden aangenomen als een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel daar waar onmogelijk kan worden verwacht dat vertoger vordert dat de centrumarts contact zou opnemen met de geneesheerattaché;

Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger verzocht zijn precaire administratieve verblijfstoestand te regulariseren op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 op datum van 4 maart 2008, nadat een eerder verzoek tot regularisatie niet ontvankelijk werd verklaard wegens ontbreken van een paspoort op 10 december 2007

Dat vertoger op datum van 12 november 2009 zijn dossier heeft geactualiseerd en bijkomend gestoffeerd binnen het kader van de toenmalige geldende instructie van 19 juli 2009 en bovendien werd uitgebreid tot de toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, met uitgebreid stukkenbundel, verzoek waarin plots nu wordt recht gedaan met als enige opmerking dat er maar een afzonderlijk regularisatieprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou moeten worden ingediend, quod non;

Dat de verwerende partij hiermee haar eerste beslissing waarvan zij toegeeft dat deze defect was en genomen werd in strijd met de eenmalige instructie van 19 juli 2009 dewelke weliswaar vernietigd werd door de Raad van State maar toch nog wordt toegepast door de verwerende partij maar kan worden opgelost door te stellen dat een afzonderlijke procedure moet worden ingediend opdat nadien kan worden recht gedaan op grond van de humanitaire overwegende:

Dat desbetreffend geen beslissing werd genomen daar waar de eerste beslissing van 11 februari 2011 geen enkele motivering desbetreffend opnam waarna vertoger beroep aantekende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarna onmiddellijk op 24 maart 2011 de verwerende partij de instructie van 11 februari 2011 verving door een nieuwe beslissing met identieke inhoud op één enkele paragraaf na waarin wordt toegevoegd dat onderhavige procedure louter de toepassing van artikel 9ter zou betreffen en er een afzonderlijk beroep zou moeten worden ingesteld binnen het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat deze redenering helemaal niet opgaat: uit alle stukken blijkt dat wel degelijk de procedure zowel een verzoek behelst binnen het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 als binnen het kader van artikel 9ter en dat vertoger zich gehouden heeft aan alle vormvoorwaarden en procedureregels wat niet kan worden gezegd van de verwerende partij;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd:

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is.”

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker aan dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing en dit om reden dat er van een gratis gezondheidszorg geen sprake is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft opgemerkt dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat en dat gespecialiseerde bijstand enkel kan worden gegeven mits betaling in de centrumsteden in Armenië, zodat de vaststelling in de motivering van de bestreden beslissing dat er voor verzoeker een gratis gezondheidszorg is, foutief is.

Verzoekers bewering vindt geen steun in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 januari 2011. Terwijl de bevindingen van de verwerende partij onderbouwd zijn door stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Verzoekers betoog laat niet toe te besluiten tot een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste deel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de beslissing werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier hetgeen getuigt van onzorgvuldigheid en onredelijkheid.

Verzoeker herhaalt voor een groot deel de argumenten uiteengezet in zijn eerste middel. Wat dit betreft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker stelt dat hij op 4 maart 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en dat hij zijn aanvraag op 12 november 2009 heeft geactualiseerd. Hij verduidelijkt dat hij zijn aanvraag, zoals voorzien in de toenmalige instructies van 19 juli 2009, heeft uitgebreid met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat hij dienaangaande een uitgebreide stukkenbundel heeft neergelegd. Verzoeker stelt dat in de eerste beslissing van de verwerende partij, welk zij heeft ingetrokken, werd aangegeven dat hij voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een afzonderlijke aanvraag dient in te dienen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er enkel uitspraak wordt gedaan aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker is het hier niet eens mee.

De wetgever heeft bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 een duidelijk onderscheid gecreëerd tussen de regularisatieaanvragen om medische redenen en de regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Zo houdt artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de bepalingen in voor de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en artikel 9*ter* de bepalingen voor de procedure om machtiging tot verblijf om medische redenen. Gelet op dit duidelijk onderscheid is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden

beslissing welke een antwoord formuleert op de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen enkel uitspraak te doen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en geen uitspraak te doen over de humanitaire redenen aangevoerd door verzoeker, ook al werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet middels een actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. *In casu* blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing zelf dat er enkel uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2008. Zo vermeldt de bestreden beslissing: “*onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2008 werd ingediend door: (...) in toepassing van artikel 9ter.*” Er wordt geenszins verwezen naar een aanvraag ingediend of geactualiseerd op 12 november 2009. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de argumenten aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op zijn medische toestand, zodat de niet-medische elementen buiten de context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen en er bij de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen uitspraak over zal worden gedaan. Zoals voormeld is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de twee procedures niet te mengen. Verzoekers verwijzingen naar een ingetrokken beslissing zijn niet dienstig. De ingetrokken beslissing bestaat niet meer en werd vervangen door de bestreden beslissing. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing controleren en dient zich hiervoor te baseren op de motivering van de bestreden beslissing en niet op de motivering van een ingetrokken beslissing. Met zijn betoog maakt verzoeker aldus geen schending van de ingeroepen motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU